
KARTANON NAISET
RAKKAUDEN VALINTA
CHRISTINA ERIKSON
DOCENDO

RAKKAUDEN VALINTA

CHRISTINA ERIKSON

RAKKAUDEN VALINTA

Suomentanut Jänis Louhivuori

DOCENDO

Ensimmäinen painos

Christina Eriksonin Kartanon naiset -sarja:
Uskollisuuden vala (2024)
Autuuden saari (2024)
Kaipauksen aika (2025)
Muistojen rakkaus (2026)
Rakkauden valinta (2027)

Ruotsinkielinen alkuperäisteos
Löjtnanshjärta
© Christina Erikson 2026
Published in agreement with Sebes & Bisseling Literary Agency

Suomenkielinen laitos
© Docendo, 2027
Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
www.docendo.fi

Suomennos: Jänis Louhivuori
Kansi: Laura Noponen
Ulkoasu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-850-446-7
Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@docendo.fi

Rakkaat lukijat,

kiitos teille kaikille, jotka olette edenneet jo viidenteen kirjaan tässä sarjassa, joka kertoo Svartån kartanoa ja ruukkia johtaneista naisista ruukin olemassaolosta lähtien.

Tämä kartano on minulla lainassa sen ajan, jonka saan viettää maan päällä, ja se yllättää minut vuosi vuoden perään sillä, miten paljon se vaatii naisiltaan. Ei vain verta, hikeä ja kyyneleitä vaan myös roppakaupalla rakkautta, jotta tila pysyisi toiminnassa.

Kun asuu täällä, saa hengittää Svartåta joka solullaan ja huokosellaan. Se on koettava, jotta sen voisi ymmärtää. Svartå ei ole vain rakennus, vaan sillä on sykkivä sydän, sielu, ja se kuolee, jos sen omistaja ei vastaa sen rakkauteen. Näin siitä on kirjoitettu, mutta siihen palaan joskus myöhemmin.

Nyt matkaamme vuoteen 1855 ja Beatricen tarinaan. Se on kertomus toivosta, petoksesta ja selviytymisestä, kuten aina, kun on kyse Svartån kartanosta.

Tervetuloa takaisin.

Christina
Svartåssa heinäkuussa 2026

Luku 1

– Tukholma 1855 –

Beatrice

Beatrice tunnusteli aristavaa huultaan varovasti sormillaan. Hän säpsähti, kun hampaista kiirivä kipu singahti päähän asti. Hän hengitti pari kertaa syvään, terästäytyi, avasi suunsa ja kokeili varoen paria alaleuan hammasta. Hän helpottui todetessaan, etteivät ne olleet irronneet.

Seinäkello tikitti niin äänekkäästi, että hän olisi halunnut painaa kädet korvilleen ja puhjeta kirkumaan. Hän vihasi kelloa. Hän vihasi tätä huonetta, tätä kotia ja kaikkea mitä se edusti. Hän vilkaisi nopeasti peiliin ja tarkisti ulkonäkönsä. Hänen kätensä vapisivat, kun hän yritti koota hiuksensa, jotka olivat irronneet hiusneuloista. Hänen vasemmalle poskelleen lähelle suuta levisi sykkivä punainen läikkä, joka vivahtaisi parin päivän päästä violettiin.

Hän ei ollut pysynyt valppaana. Oli hänen vikansa, että näin oli käynyt. Pitäisihän hänen jo tietää paremmin. Hän ei ollut lakannut kyselemästä, vaikka puolison ilme oli muuttunut. Olisihan hänen pitänyt tietää kaikkien vuosien jälkeen, ettei hän saisi tivata vastauksia. Mutta hän ei ollut odottanut, että puoliso lähtisi kotoa tiistaina, niin ei yleensä käynyt. Ei tiistaisin. Niinpä hän oli kysellyt asioista, jotka eivät kuuluneet hänelle. Yksi ilta viikossa oli hänen viimeinen epätoivoinen

oljenkortensa, josta hän piti kiinni kouristuksenomaisesti ja yritti tehdä kaikkensa, jotta hänen puolisonsa olisi tyytyväinen häneen. Se oli kuin turha teatteriesitys, jossa hän esitti pääosaa siinä kiihkeässä toivossa, että asiat muuttuisivat ja palaisivat edes hitusen samanlaisiksi kuin hän muisti niiden olleen ennen.

Ei ollut varsinaisesti hänen puolisonsa syy, että heidän avioliitolleen oli käynyt näin. Ossian ei ollut aina ollut… tällainen. Kun he olivat tavanneet, Ossian oli ollut romanttinen ja hänestä kiinnostunut. Hellä ja läsnäoleva ja tuonut hänelle lahjoja. Sitten oli tapahtunut jotain. Beatrice oli ollut huono vaimo ja oli tuskallisen tietoinen siitä. Hän oli onnistunut lahjoittamaan miehelleen vain yhden pojan. Se oli tietysti kalvanut Ossianin mieltä ja estänyt tätä keskittymästä heidän avio-onneensa ja omiin liiketoimiinsa. Jos Beatricella ei olisi ollut niin runsaita myötäjäisiä, he olisivat luultavasti joutuneet tyytymään huomattavasti pienempään kerrostaloasuntoon. Mutta se ei ollut Ossianin vika. Beatrice tiesi, että mies ponnisteli niin hyvin kuin taisi. Ossianilla oli ymmärrettävästi omat tarpeensa ja vaateensa, sehän oli vain inhimillistä. Avioliitto oli vastavuoroista antamista ja ottamista, eikä Beatrice ollut hyvä antamaan.

Hän laskeutui hieman hankalasti divaanille huoneen nurkkaan. Hänen selkänsä oli kipeä kaatumisen jäljiltä. Hän pyytäisi Fridaa auttamaan korsetin yltään heti, kun tämä uskaltautuisi huoneeseen. Kesti aina jonkin aikaa Beatricen ja Ossianin kiistojen jälkeen ennen kuin Frida koputti oveen. Se johtui huomaavaisuudesta. Frida tiesi, että Beatricen täytyi koota itseään tovin.

Beatrice antoi katseensa kiertää huoneen tummassa sisustuksessa. Hän vihasi sitä. Jos hän olisi uskaltanut, hän olisi muuttanut koko sisustuksen, mutta siihen hupenisi paljon rahaa, eikä Ossian varmastikaan pitänyt sellaista tärkeänä. Joskus kun

Beatrice sulki silmänsä, hän kuvitteli olevansa jossakin muualla. Huoneessa, johon tulvi valoa. Jossa valo levittäytyi seinille ja huonekaluille ja joka oli täynnä eloisia värejä. Haaveissaan hän oli onnellinen, haluttu ja rakastettu. Miehensä vaalima ja liehittelemä. Mies kuiski hänelle suloisia sanoja, ja hän sai ystäviltään ja sukulaisiltaan lukuisia kirjeitä, jotka lepäsivät kauniilla pöydällä vastausta odottamassa. Nuo haaveet eivät kestäneet koskaan kauan, sillä hänet riuhtaistiin aina takaisin todellisuuteen. Hän ei ollut kertonut ajatuksistaan kenellekään, edes Fridalle. Hän ei tahtonut Ossianin saavan tietää niistä, sillä mies voisi pitää häntä pilkkanaan, ja silloin hänen haavekuvansa tahriintuisivat ja riistettäisiin häneltä ikuisiksi ajoiksi.

Ovelta kuului kevyt koputus. Hän ynähti kääntäessään päätään liian nopeasti.

"Tarvitseeko Beatrice jotakin?" Beatricen kamarineiti Frida antoi ohuen valojuovan virrata huoneeseen oviaukosta.

"Kiitos", Beatrice sanoi. "Lämmin juotava tekisi hyvää."

"Minä tuon", Frida sanoi.

"Tietääkö Frida… Onko puolisoni ilmoittanut mitään?"

"Hän pyysi kertomaan, että nauttii illallista klubilla."

"Kiitos." Beatricen oli heti helpompi hengittää. Hän tarvitsi aikaa ajatella ja hahmottaa tilansa. Hänellä oli tarve olla yksinään puolisonsa kohtausten jälkeen, vaikka hän ei muuten pitänytkään yksinolosta.

Hänen ajatuksensa kiirivät jostain syystä Svartåhon ja äitiin. Siitä oli jo kauan, kun Ossian oli antanut hänelle luvan matkustaa sinne, eikä äidiltäkään ollut tullut kutsua. Syynä oli luultavimmin se, että isä oli palannut Ruotsiin monien Amerikassa viettämiensä vuosien jälkeen. Ossian oli suhtautunut aina varautuneesti Beatricen vanhempiin, joskaan Beatrice ei ollut aivan varma, mistä se johtui. Ossian ei tahtonut puhua

siitä, ja Beatrice oli oppinut jo varhain varomaan tuota aihetta. Ehkä hänen puolisonsa asenne johtui siitä, että äiti oli suhtautunut Ossianiin erittäin epäluuloisesti alusta lähtien, ja tuo asenne oli siirtynyt sitten isäänkin. Ongelman juuret olivat joka tapauksessa kaukana menneisyydessä. Beatrice saattoi toki ymmärtää, miksei äiti ollut kutsunut häntä Svartåhon, vaikka se vähän kirvelikin häntä. Tokihan hän ymmärsi, että äidin ja isän välillä vallitsi nyt kaivattu ja hauras yhteys, kun he olivat jälleen yhdessä vietettyään niin pitkän aikaa erossa toisistaan. Beatrice ei myöskään halunnut häiritä rakkautta, joka roihusi hänen käsittääkseen yhä äidin ja isän välillä. Hän ei tahtonut olla tiellä. Vai oliko totuus kuitenkin se, ettei hän ollut itse ehdottanut, että tahtoisi matkustaa kotiin? Koska tuntuisi niin pahalta nähdä, millaista avioliitto voisi olla. Sillä äidin ja isän yhteys muistuttaisi häntä hänen omasta synkästä todellisuudestaan.

Beatrice kuitenkin kaipasi isäänsä ja halusi kiihkeästi kuroa kiinni heidän menettämänsä vuodet. Mutta hänen täytyisi odottaa vuoroaan. Aika tosin hupeni hurjaa vauhtia, varsinkin äidin ja isän kohdalla. Äidin terveyshuolet olivat saaneet Beatricen havahtumaan tuohon tosiasiaan. Jonakin päivänä äitiä ei enää olisi, ja se sai hänet miettimään omaa äitiyttään. Millainen äiti hän oli ollut? Hän ei voinut väittää, että hänellä olisi ollut kovin läheiset suhteet poikaansa Augustiin. Ehkä tilanne olisi ollut toinen, jos hän olisi saanut tyttären, mutta sitä hän ei voinut tietää. August oli joka tapauksessa kuulunut tavallaan hänen puolisolleen. Ossian oli päättänyt Augustin kasvatuksesta ja koulutuksesta ja valinnut pojalle kotiopettajan. Beatricen tehtäväksi oli jäänyt olla pojan tukena, kun tämä oli tarvinnut häntä niissä yksinkertaisemmissa asioissa, jotka eivät kuuluneet lastenhoitajan toimenkuvaan. Kun August oli sitten kasvanut ja aloittanut opintonsa Uppsalan yliopistossa, Beatrice oli nähnyt

häntä vain niinä harvoina kertoina, kun hän oli ollut lomillaan. Ehkä Beatrice ei tiennyt lopultakaan paljonkaan äitiydestä.

Frida palasi takaisin ja toi Beatricelle kuumaa punssia. "Beatrice saa nyt luvan hemmotella itseään punssilla, koska hänen puolisonsa ei ole tulossa kotiin."

"Frida on enkeli", Beatrice sanoi ja nousi vaivalloisesti istuvaan asentoon divaanilla. Juoma lämmitti suloisesti rintaa. Hän huokaisi.

"Pitäisikö minun kutsua lääkäri?" Fridan äänestä kuulsi huoli.

Beatrice huitaisi kädellään. "Ei toki. Ei tämä ole mitään vakavaa, mutta ehkä Frida voisi laittaa minulle kylvyn ja tuoda sitä salvaa, jota käytimme viimeksi."

"Tottahan toki." Frida niiasi.

"Vielä yksi asia…" Beatrice karautti kurkkuaan. "Eihän minun pojaltani ole tullut kirjettä?"

"Ei valitettavasti ole."

"Ymmärrän. Hänellä on varmasti kiireitä opintojensa parissa", Beatrice sanoi kireästi.

"Aivan varmasti", Frida sanoi.

"Olisitko kiltti ja täyttäisit ammeen nyt heti? Minun täytyy päästä eroon tästä korsetista."

"Ilman muuta."

"Ja Frida kiltti, voisitko pysäyttää kellon lähtiessäsi? Se tekee minut hulluksi."

"Totta kai. Laitan sen käyntiin taas huomisaamuna."

"Kiitos." Beatrice kulautti kurkkuunsa loput jäähtyvästä punssista ja nojautui taaksepäin divaanilla käsivarsi silmiensä suojana.

Luku 2

– SVARTÅ –

MAGDALENA

Madgalena aloitti tämänkin päivänsä hyräilemällä laulua kuin vastarakastunut uudelleen löytämänsä energian voimin ja sen uskon siivittämänä, että pysyisi tästedes terveenä. Vastarakastunut hän olikin, monin tavoin. Rakastunut elämään ja luokseen palanneeseen puolisoonsa. Kuin elämä olisi antanut hänelle toisen mahdollisuuden, eikä hän halunnut mitään muuta kuin tarttua siihen kaksin käsin.

Hän ei ollut kuitenkaan niin tyhmä, ettei tietäisi, että sairaus lymyili yhä varjoissa, vaikka hän tunsikin olonsa juuri nyt vahvemmaksi ja elinvoimaisemmaksi. Tuntui kuin rakkaus olisi voimistanut häntä. Hän ei ollut saanut pahoja kohtauksia sen jälkeen, kun Filip oli palannut Amerikasta kotiin, ja aikoi nauttia jokaisesta päivästä, jonka he saisivat viettää yhdessä. He olivat hukanneet liian monta vuotta väärinkäsitysten ja epäonnen vuoksi eivätkä saisi noita vuosia koskaan takaisin. Mutta Filip ja Magdalena olivat luvanneet jättää sen kaiken taakseen ja elää tässä hetkessä.

"On mukavaa kuulla sinun laulavan", Filip sanoi ja suukotti Magdalenan niskaa pehmeästi.

Magdalena kääntyi katsomaan miehensä rakastaviin silmiin. "En kuullut sinun tuloasi." Hän oli ollut ajatuksissaan ja katsellut

Lilla Björkenille, tuolle järvelle, joka ei näyttänyt tällä hetkellä osaavan päättää, pitäisikö se jääpeitteensä vai ei.

"Näyttää olevan kaunis päivä tulossa. Mitä sanot, jos pyytäisimme Malvaa kyhäämään meille eväskorin ja lähtisimme kiertämään reellä Stora Björkeniä?"

"Se on syytä tehdä ennen kuin routa sulaa", Magdalena sanoi ihastuneena. "Isak saa tuoda meille nopeamman reen."

Filip nauroi. "Minun vaimoni on aina rakastanut vauhdin hurmaa, eikä reen valinnalla taida olla juuri väliä. Mutta ilmoitan toiveesi Isakille. Pyydän mamselli Ekenlundin tänne vahtimaan, että pukeudut kunnolla."

"Ole kiltti ja pyydä, että joku nuorista piioista toisi minulle aamiaista. En tahdo, että Ekenlund joutuu ponnistelemaan portaissa tarjottimen kanssa."

Magdalena oli äärettömän huolissaan vanhasta kamarineidostaan. Ekenlund oli itsepäisyyden perikuva. Vaikka hän kärsi kivuista ja kolotuksista ja hänen pitäisi jo hidastaa vauhtia, hän ei ottanut sitä kuuleviin korviinsa. Ekenlundilla olisi aina koti Svartåssa, siitä ei ollut mitään epäselvyyttä, mutta Magdalenan uskollinen palvelijatar oli liian ylpeä ja lojaali ottamaan vastaan almuja. Aivan sama, vaikka Magdalena kuinka vakuutteli, että mamselli oli hyvin ansainnut hitusen lepoa, tämä ei ottanut moisia puheita kuuleviin korviinsa.

"Teen voitavani, mutta en voi vääntää tarjotinta väkisin itsepäisen naisen käsistä, jos hän ei siihen suostu. Olisi hyvä, jos pääsisitte yhteisymmärrykseen hänen seuraajastaan. Eikö neiti Christina sopisi siihen tehtävään?"

Magdalena tiesi, että Filip tarkoitti hyvää, ja tokihan Christinasta tulisikin erinomainen kamarineito. Magdalena ei ollut kuitenkaan kaavaillut Christinalle sellaista uraa. Hänellä oli toisenlaisia suunnitelmia nuoren neidin varalle. Hän ei ollut

tosin vielä uskoutunut niistä Filipille eikä oikein tiennyt, miksi ei. Ehkä siksi, ettei hän ollut kertonut edes kyseiselle nuorelle neidille todellista syytä, miksi oli pannut tämän vastaamaan yhä laajemmin ruukin ja tilan asioista. Magdalena kertoisi aikanaan heille kummallekin, mutta vielä ei ollut oikea hetki.

"Annetaan ajan näyttää. Ei tyttö ole vielä valmis tekemään sellaisia päätöksiä tulevaisuudestaan. Jospa hän tahtookin mennä naimisiin ja perustaa perheen", Magdalena sanoi sen sijaan.

Filip tarkasteli häntä. "Rakas kaunis vaimoni. Vaikka olin monta vuotta poissa sinun luotasi, näen kyllä, että olet suunnitellut jotain. Mutta olkoon. Tiedän, ettei ole viisasta kinastella vaimoni kanssa. Henkikultani on minulle liian kallis." Filip suukotti hänen poskeaan ja poistui huoneesta.

Heidän yhteen palaamisensa ei ollut ollut pelkästään helppoa. Aluksi he olivat syöksyneet jälleennäkemisen hurjaan huumaavaan vaiheeseen, joka oli ollut täynnä uudelleen herännyttä intohimoa. Magdalena oli yllättynyt siitä, miten kaksi ihmistä saattoi vielä heidän iässään tuntea sellaisia tunteita. Ne olivat vallanneet hänet kuin hyökyaalto. Kuin heidän kehostaan ja mielestään olisi huuhdottu kymmeniä vuosia pois. Heidän konstailematon uteliaisuutensa oli saanut hänet melkein hämilleen, kun he olivat tutkineet toisiaan kuin janoavat nuoret.

Toisen vaiheen myötä olivat tulleet yötä myöten käydyt pitkät keskustelut ja sitten ymmärtämättömyys toisen päätöksiä kohtaan ja sitä seuranneet syytökset. Raivo ja itku olivat vuorotelleet, ja he olivat murjottaneet hiljaa vihaisina monta päivää ennen vapauttavaa ymmärrystä, anteeksiantoa ja uutta yhteenliittymistä.

Nyt siitä oli jo jonkin verran aikaa, ja Magdalena ja Filip olivat saavuttaneet jonkinlaisen vakaan perustan ja luvanneet

toisilleen, etteivät menisi koskaan riidoissa nukkumaan, kysyisivät, jos eivät ymmärtäisi, mikä oli vikana, ja vaalisivat rakkauttaan. Magdalena itki nykyisin vain heidän menettämäänsä aikaa, mutta silloin Filip lohdutti häntä sanomalla, että heitä oli lopultakin siunattu avioliitolla, jossa he arvostivat jokaista yhdessä viettämäänsä hetkeä, eikä kaikille ollut suotu sellaista. Magdalena rakasti Filipiä entistä enemmän noiden sanojen tähden. Jokainen päivä oli lahja, ja hän aikoi osoittaa Filipille aina rakkauttaan.

Luku 3

– TUKHOLMA –
JULIAN

Everstiluutnantti Julian Seger nykäisi hartiansa taaksepäin ja suoristi selkäänsä, kun hänen uskollinen seuralaisensa, ystävänsä ja palvelijansa Erland pyyhki olematonta tomua univormun takista. Julian irvisti, kun hänen kasvojensa vasemman puolen vamma muistutti olemassaolostaan. Hän oli ollut aikoinaan komea mies, mutta räjähdyksessä tullut arpi ja lappu toisen silmän päällä olivat muuttaneet hänen ulkonäkönsä pysyvästi. Sille ei kuitenkaan mahtanut mitään. Valittaminen ja harmittelu eivät muuttaisi tilannetta miksikään. Hän oli ollut sotilas koko ikänsä ja voisi olla tyytyväinen, että oli selvinnyt hengissä sodista, joihin oli osallistunut. Hänen miehensä arvostivat ja vihollisensa pelkäsivät häntä. Se riitti hänelle.

Kun Julian oli ollut nuori, naiset olivat piirittäneet häntä, mutta hän ei ollut koskaan ihastunut kehenkään niin paljon, että olisi ryhtynyt tuumasta toimeen ja asettunut aloilleen, toisin kuin hänen sisaruksensa. Näin jälkeenpäin häntä suretti, ettei hän ollut löytänyt ketään, jonka kanssa olisi mennyt naimisiin, kun siihen oli vielä ollut tilaisuus. Ketään, joka olisi oppinut rakastamaan häntä ja hyväksyisi hänen epäedullisen ulkomuotonsa. Julian huokaisi ja muistutti itselleen, että myös hänen elämänsä armeijassa tekisi hänestä hankalan aviomiehen.

Olisi ollut luultavasti väärin altistaa naista huolelle, jota sotilaiden vaimot joutuivat kokemaan. Julian oli joutunut välittämään vuosien varrella liian monia surullisia viestejä sotilaiden leskille ja tahtoi säästää muut sellaiselta kärsimykseltä.

Hän suoristi silmälappuaan, jotta se peittäisi pahimmat arvet. Ennen vammautumistaan hän oli ollut kanssakäymisissä monenkin naisen kanssa molemminpuolisen fyysisen kaipauksen ja yksinäisyyden lievittämiseksi. Kaikki nuo naiset olivat olleet varakkaita leskirouvia, joilla ei ollut pienintäkään aikomusta enää joutua miehen holhousvallan alle. Kyse oli ollut kahden säännöistä samaa mieltä olevan aikuisen ihmisen välisestä yhteisymmärryksestä. Kukaan ei ollut kärsinyt, kun suhde oli jossain vaiheessa hiipunut. Suhteet olivat rehellisyyden nimissä päättyneet yksinomaan naisten aloitteesta. Julian oletti sen johtuvan hänen juurettomasta elämästään ja siitä, ettei hän voinut kosiskella naisia näiden toivomalla ja ansaitsemalla tavalla.

Kaikki oli muuttunut radikaalisti onnettomuuden jälkeen. Hänellä ei ollut enää ulkonäön tuomaa etua. Iso lappu vasemman silmän päällä ulottui hyvän matkaa poskelle ja peitti osan, muttei kaikkea. Muutkin hänen ruumiinosansa herättivät vastenmielisyyttä. Hän oli kokeillut intiimiä yhteyttä yhden ainoan kerran räjähdysonnettomuuden jälkeen, ja vammat hänen selässään ja rinnassaan olivat järkyttäneet hänen kumppaniaan niin paljon, ettei hän ollut halunnut sen koommin altistaa sille kokemukselle itseään tai ketään muuta naista. Jostain voisi varmasti löytyä ilotyttö, joka ei olisi niin turhantarkka, mutta Julian ei ollut koskaan harrastanut maksullisia naisia eikä tekisi niin vastaisuudessakaan. Prostituutio oli kurja ammatti, jota hän ei toivonut kenellekään naiselle. Rakkaus ja ruumiillinen läheisyys olivat hänen osaltaan ohi, ja hän oli hyväksynyt sen.

Aitoa rakkautta ja onnea ei ollut tarkoitettu kaikille. Sellaista elämä vain oli.

"Onko everstiluutnantti tulossa kotiin illalliseksi?" Erland kysyi ystävälliseen ja hienovaraiseen tapaansa.

"Kerro Ullalle terveisiä, ettei minulle tarvitse valmistaa mitään tänä iltana. En tiedä vielä, kuinka paljon aikaa sitoumusteni odotetaan vievän, enkä tahdo, että Ulla parka joutuu näkemään vaivaa minun vuokseni. Joko minulle tarjotaan syötävää, tai sitten haen ruokakomerosta jotain pientä purtavaa, kun tulen kotiin."

Erland kumarsi kevyesti. "Ilman muuta."

"En halua palata rintamalle aivan piloille hemmoteltuna", Julian mutisi.

Totuus oli, että hän alkoi käydä levottomaksi. Hän olisi mieluusti nyt Fårösundissa sinne lähetettyjen joukkojen mukana. Venäjän ja liittoutuneiden maiden – Ison-Britannian, Ranskan, Osmanien valtakunnan ja Sardinian – välillä käytiin jo kolmatta vuotta sotaa, ja osa siitä tapahtui Itämerellä. Kuningas oli jokin aika sitten antanut ranskalais-brittiläiselle laivastolle luvan pitää Fårösundia tukikohtanaan huolimatta ankarasta vastustuksesta ja siitä, että Ruotsin puolueettomuus oli nyt uhattuna. Ruotsalaisten joukkojen tehtävänä oli valvoa tilannetta Fårösundissa, ja Julian olisi mielestään sopinut erinomaisesti siihen tehtävään upseerina. Mutta häntä kuulemma tarvittiin Tukholmassa, ja hänen täytyi noudattaa käskyjä. Kysymys kuuluikin: kuinka kauan Ruotsi voisi pysytellä sodan ulkopuolella? Hänen majesteettinsa halusi kiihkeästi liittyä mukaan, ja myös heidän entiset itäiset ystävänsä merkitsivät heille nyt todellista uhkaa.

Luku 4

– Svartå –

Christina

Elämä Svartån kartanossa oli muuttunut joiltakin osin sen jälkeen, kun kreivi Filip von Rosenstråle oli palannut Amerikasta monien vuosien jälkeen. Talonväki, ruukin työntekijät ja vuokraviljelijät suhtautuivat häneen ristiriitaisin tuntein. Christina tiesi monien ajattelevan, että kreivi oli hylännyt vaimonsa, ja vaikka rouva olikin erittäin pätevä ja oli pyörittänyt tilaa enimmäkseen itse jo ennen kreivin lähtöä, sitä ei ollut katsottu hyvillä silmin. Jotkin häijyt kielet kuiskivat myös, että rouva oli itse ajanut puolisonsa tiehensä.

Pian kreivin paluun jälkeen kaikki olivat kuitenkin todistaneet pariskunnan onnea ja muuttaneet käsitystään hänestä. Oli kuin kreivitär olisi saanut uutta voimaa puolisonsa näkemisestä. Kuin miehen pelkkä läsnäolo olisi kääntänyt kellon taaksepäin ja kesyttänyt sairauden, joka lymyili hänen kehossaan. Mamselli Ekenlund, heidän taloudenhoitajansa Malva, taloon piiaksi tullut Christinan sisko Linnéa ja kaikki muut talon työntekijät olivat suunnattoman iloisia kreivittären kohentuneesta terveydestä ja tekivät kaikkensa, jotta toisensa uudelleen löytäneellä parilla olisi mahdollisimman mukavat oltavat.

Päivät sujuivat useimpien kartanon työntekijöiden kohdalla suurin piirtein samaan tapaan kuin ennen kreivin paluuta, mutta

Christinan laita oli toisin. Hän ei hahmottanut kunnolla, miten kaikki oli tapahtunut, mutta kreivitär oli onnistunut jollakin tavalla suostuttelemaan hänet perehtymään tilan kirjanpitoon ja tilikirjoihin. Christina ei ollut kohteliaisuuttaan kieltäytynyt vaan ajatellut, että kreivitär luotti häneen ja tarvitsi jonkun, joka pystyisi raportoimaan, miten asiat sujuivat. Mutta viikkojen vieriessä Christinan velvollisuudet kirjanpidon, hevosjalostuksen, tilausten ja malminkuljetusten parissa kasvoivat kasvamistaan, ja useimpina iltoina hän kaatui avaamattomaan sänkyyn täysissä pukeissaan ja pää väsymyksestä raskaana.

Tänä kylmänä aamupäivänä hän oli ollut tapaamassa ruukinpatruuna Diedrichsiä, joka oli yrittänyt selostaa hänelle vientiin liittyviä käytäntöjä ja heille määrättyjä uusia maksuja. Se oli aiheuttanut hänelle lievän päänsäryn.

Hän hieroi otsaansa ja suuntasi tiensä kohti isoäidin tupaa, joka sijaitsi Svartån kylässä. Hänen edellisestä vapaasta iltapäivästään oli jo kauan, ja tänään hän voisi hyvin ottaa muutaman tunnin vapaata velvollisuuksistaan. Kartanossa oli rauhallista ja hiljaista, vieraita ei ollut odotettavissa, eikä tänään ollut siivous- eikä pyykkipäivä.

Christina näki jo kaukaa savun nousevan isoäidin talon piipusta, ja se nostatti hymyn hänen huulilleen. Oli aina ilo tulla kotiin. *Kotiin…* Isoäiti oli vastannut miltei yksin hänen ja hänen sisarustensa kasvatuksesta. Christinan äiti Anna oli kuollut lapsivuoteeseen Linnéan syntyessä, ja heidän sotilasisänsä Johan oli pysytellyt siitä lähtien mahdollisimman kaukana kotoa. Ei siksi, ettei isä rakastaisi heitä, vaan koska tämä rakasti heitä liikaa ja he muistuttivat häntä hänen edesmenneestä vaimostaan. Christinan oli pakko myöntää, että isoäiti oli tehnyt hyvää työtä kasvattaessaan heidät neljä.

Joskus vaikeimmat taistelut käydään sydämessä.

Tukholma vuonna 1855. Aatelisrouva Beatrice Levander on tottunut elämään pelossa. Hänen kerran niin charmantti aviomiehensä on muuttunut väkivaltaiseksi tyranniksi ja kaunis kaupunkikoti vankityrmäksi. Beatrice onnistuu pakenemaan lapsuudenkotiinsa Svartån kartanoon, missä hänen on viimein kohdattava rikkoutuneet perhesuhteensa ja totuus avioliitostaan.

Beatricen tueksi uudessa elämäntilanteessa asettuu muuan hurmaava everstiluutnantti. Mitä enemmän heidän suhteensa syvenee, sitä vaarallisemmaksi Beatricen taistelu käy. Sillä Ossian Levander ei aio luopua vaimostaan tai tämän omaisuudesta ilman vastarintaa.

Rakkauden valinta on viides itsenäinen osa Svartån kartanon naisten elämää seuraavasta romaanisarjasta. ”Ruotsin Downton Abbey” on täydellinen sekoitus historiaa, romantiikkaa, juonittelua ja jännitystä.

MIX
Paperi | Tukee vastuullista metsänhoitoa
FSC® C021394
FSC www.fsc.org

9 789528 504467

ISBN 978-952-850-446-7 • 84.2 • WWW.DOCENDO.FI